

staae klart for enhver Enkeltts Betragtning. Jeg hører imidlertid til dem, som troe, at Udvalg snarere fremme end hæmme en Sags hurtige Behandling. Med Hensyn til det foreliggende Lovudkast maa jeg tillige gøre opmærksom paa, at der fra flere Sider, og selv fra den høitærede Indenrigsminister, er udtalt Ønsker om Forbedringer i samme, og ved at forhandle med Ministeren i et Udvalg ville vistnok de forskjellige Anstuelser lettere klares, og Enighed hurtigere opnaaes, end derved at de komme til orde gennem en Række Endringsforslag. Jeg tillader mig derfor fremdeles at fastholde mit Forslag.

S. Jørgensen: Jeg skal til den sidste Agerede Taler bemærke, at omtrent de selvsamme forskjellige Ønsker hlebe fremsatte ved Lovforflagets 1ste Behandling ifjor; de ligge nu her sammentrængte i dette Lovforslag, og derfor ønsker jeg ikke noget Udvalgs Medsættelse.

N. P. Hansen: Jeg skal slutte mig til den næstforegaaende Taler, idet ogsaa jeg anseer det for sundest og rigtigst at lade Sagen gaae til Udvalg med den høitærede Ministers Tilslutning, istedfor at arbejde paa egen Haand og ikke faae Noget ud deraf.

Da Ingen videre ønskede at høre sig, skred man til Afstemning, hvorved det af Madsen foreslåede men af Rjer optagne Forslag om Medsættelse af et Udvalg paa 7 Medlemmer vedtoges med 45 Stemmer mod 15; derved bortfaldt det af N. Hansen stillede Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Forespørgsel af Folketingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds til Indenrigsministeren. (Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 189.)

S. A. Hansen: Under 19de Februar 1861 udkom en Lov om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen. Naar man vil see denne Lov igjennem, vil man finde saa at sige i enhver Paragraf, at Loven dreier sig om Fæstegaarde, at de Bestemmelser, den indeholder,

heelt igjennem ere udtalte som gjældende om Fæstegaarde. Naar man nu erindrer, at til en Fæstegaard hører Fæstejorden med de tilsvarende Bygninger, og at en Fæstegaard er en saadan, hvor Fæstejorden har sine fornødne Bygninger, tilhørende den samme Eier, som eier Jorden, idet disse Bestanddele i Forening udgjøre Begrebet af en Fæstegaard, saa er det allerede deraf, at Loven heelt igjennem kun taler om Fæstegaarde, klart, at den ikke kan have tilsiget at gjælde om Fæstegaarde, hvortil der ikke hører Bygninger. Hvor Forholdet er saaledes, at Bygningerne med Grund og Haveplads, som hidtil have hørt sammen med Fæstegaarden, eies af vedkommende Bruger af Jorden, medens det kun er Fæstejorden, der udgjør Fæstegodset, der kan denne Lov ikke komme til Anvendelse, der har det aldrig været Meningen, at den skulde komme til Anvendelse, og det er derfor en Urigtighed, naar Noget forsøger at anvende denne Lov paa disse Forhold. Men jeg skal ikke indskrænke mig til alene at henvise til, at Loven heelt igjennem taler om Fæstegaarde; jeg skal tillige vise, at der findes Steder i den, hvor den udtaler sig endnu mere tydeligt i denne Retning, end det allerede ligger i Udtrykket „Gaarde“. Der er nemlig i denne Lovs § 5 talt om, at en fratrædende Fæster eller hans Arvinger har Ret til at erholde Erstatning hos Eieren for Afstandsættelse eller Opførelse af Nytt af saadanne Bygninger paa Gaarden, som ere nødvendige til dens Drift, og her er Loven da aabenbart gaaet ud fra, at der findes Bygninger paa Fæstejorden. Ligeledes fremgaaer dette, og det endnu langt tydeligere, af en anden Paragraf, nemlig § 9, som siger: „Naar Gaardens Bygninger findes brøstfaldige ved en ny Fæsters Tiltrædelse, og Huusbonden vil have dem istandsatte, ombyggede eller nye Bygninger opførte, da maa saadant ikke paalægges Fæsteren, selv om denne derfor gives Erstatning“, og ingen af samtlige Paragrafer indeholde nogensohelst Sætning, der skulde kunne udtydes eller forklares, som om denne Paragraf skulde tilsigte noget Andet eller have et videre Omfang end de øvrige Bestemmelser i Loven. Jeg har derfor altid troet, og troer endnu i dette Øieblik, at det ikke vil være muligt med Rette at udstrække denne Lovs Be-